

אַחַת

שׁוּד הַעֲוִגִיּוֹת

הַשְּׁעָה הַיְתֵה שְׁעַת חֲצוֹת בְּבִמְבֻלְפוּרָה. מִקֶּס
 וְדִיּוּי נִחְרוּ בְּמִטּוֹת שְׁלֵהֶם, קוֹיִן נִם בְּקִן
 שְׁלוֹ שְׁעַל הַגֶּג, וְאַפְלוּ הַבְּרֻזִים, הַבְּרֻזִים
 וְהַסּוֹפִיּוֹת שְׁעַל הַנְּהָר בְּמִבְּל יֶשֶׁנוּ, רְאִשֵׁיהֶם
 תַּחֲבוּבִים מִתַּחַת לְכַנְפֵיהֶם. אֲבָל כָּל אוֹתָם
 בְּרֻזִים, בְּרֻזִים וְסוֹפִיּוֹת עֲמָדוֹ לְזִכּוֹת
 לְהַשְׁכְּמָה מִבְּהִילָה כִּי -

בְּרֻזִים בְּרֻזִים בְּרֻזִים
 בְּרֻזִים בְּרֻזִים בְּרֻזִים
 בְּרֻזִים בְּרֻזִים בְּרֻזִים

בְּרֵעַ בְּרֵעַ בְּרֵעַ בְּרֵעַ בְּרֵעַ בְּרֵעַ!

אזעקת הפורצים שבסופרמרקט ברחוב
הראשי של במבּלפורד הפעלה פתאום.
אורות כחלים נדלקו והאירו את החנויות,
ורעש גדול מלא את אור הלילה.
על גדת האגם, הברבורים והסופיות כסו
את אזניהם בכנפים ורטנו על ההפרעה,
ואחד הברוונים התחיל לכתב מכתב תלונה
תקיף לעירייה.

פְּשָׁעִים רַבִּים לַחֲקֹר בְּמַבְלָפוֹרֵד. בְּעֲשָׂרִים
הַשָּׁנִים הָאֲחֵרוֹנוֹת נֶאֱלָצָה מִשְׁטֶרֶת בְּמַבְלָפוֹרֵד
לְהִתְמוֹדֵד רַק עִם אַרְוֵעַ חֲמוֹר אֶחָד, כְּאֲשֶׁר
מִיִּשְׁהוּ הַרְבִּיץ לְפַח אֲשָׁפָה. אָבֵל כָּעֵת כָּל זֶה
הַשְׁתַּנָּה! כְּבָר שְׁבָעָה לֵילוֹת בְּרֻצָּף טִלְטְלוּ אֶת
בְּמַבְלָפוֹרֵד מֵעֲשֵׂי שׁוֹד, וְהַפּוֹרְצִים הַפּוֹחֲזִים
לְקַחוּ רַק דְּבַר אֶחָד – עֲוִיּוֹת!

הַקְּיוּסֵק, הַמַּעֲדָנִיָּה וְכֹל בְּתֵי הַקֶּפֶה כְּבָר
נִשְׁדָּדוּ, וּבֶאֱפֵן מִסְתוֹרֵי רִקְנוֹ בֵּן לֵילָה כָּל
מִדְּפֵי הָעֲוִיּוֹת שְׁלָהֶם. כְּשֶׁרֵאֵשׁ הָעִיר זְמָנָה
יְשִׁיבַת חֲרוֹם לְדוֹן בְּמִשְׁבֵּר, הִיא פִתְחָה
אֶת קַפְסַת הָעֲוִיּוֹת בְּבֵית הָעִירִיָּה וְגִלְתָה
שְׁמִיִּשְׁהוּ גָנַב אֶת כָּל דְּקִדְקֵי הַגִּינָג'ר שְׁלָה!
בְּכֹל רַחֲבֵי הָעִיר, תּוֹשְׁבִים נֶאֱלָצוּ לְהִתְאִים
מִנְעוּלִים לְקַפְסָאוֹת הָאֵכֵל וְאֲזַעְקוֹת לְדִלְתוֹת
הַמְזוּזָה שְׁלָהֶם.

אִישׁ לֹא יָדַע הֵיכֵן יָכֵה שׁוֹדֵד הָעֲוִיּוֹת
הַפַּעַם. בְּמַבְלָפוֹרֵד הַפְּכָה לְעִירָה שְׁחִיָּה בְּצֵל
הַפְּחָד!

אָ-וּ-וּ-וּ-וּ יִלְלָה נִידַת
הַמְשֻׁטָּרָה. הִיא עֲצָרָה בַּחֲרִיקַת בְּלָמִים
מוֹל הַסּוּפֶרֶמְרָקֵט, וְכוּחַ הַמְשֻׁטָּרָה שֶׁל
בְּמִבְלָפוֹרְדַּי יֵצֵא מֵתוֹכָהּ. הֵיוּ שְׁנֵי שׁוֹטְרִים
בְּצִנּוֹת, וְשִׁמוֹתֵיהֶם הֵיוּ הַמִּפְקֵד בֶּן-חֲסוֹן
וְהַשׁוֹטֵרֶת דְּבִשְׁנִי.
"אֵיזָה בִיחָה!" צִעֲקָה הַשׁוֹטֵרֶת דְּבִשְׁנִי, כְּדִי

להשמע מעל צלצול האזעקה. "כמה טוב
 שיש סוף-סוף פשע אמתי להלחם בו!"
 "אין בזה שום דבר טוב, דבשני, נוף בה
 המפקד בן-חסון. "תפקיד המשטרה הוא
 לשמר על בטחון התושבים של במבלפורד
 ועוגיותיהם, וכשלנו בתפקידנו. אחרי רץ
 שלם של גנבות עוגיות, עדין אין לנו שום
 משג מי הפושע או הפושעת. אני חייב
 להודות, אני אוכד עצות."
 גברת אוליברה, מנהלת הסופרמרקט,
 באה בריצה עם המפתחות. "זהירות!"
 אמר המפקד בן-חסון כשהיא פתחה את
 המגנעול, ושלשתם נכנסו לחנות.
 כשהאורות נדלקו, אפשר היה לראות
 שמדפי דגני הבקר והשמורים ואריות
 התה עומדים לגמרי כרגיל - אבל מדפי
 העוגיות ריקים!
 "איזה שוק!" אמרה השוטרת דבשני.
 "לא שוקו ולא וניל," אמר המפקד בן-

חסון, והעביר את אצבעו לארץ המדפים
הריקים. "הגנב או הגנבים לא השאירו
אפילו פרור אחד. העוגיות נלקחו - עד
האחרונה!"

"מה, אפלו ערגליות
 החבושים? לא חשבת שמישהו
 אוהב כאלה!"
 "אפלו ערגליות החבושים,
 השוטר דבשני. בדיוק כפי
 שחששתי... שודד העוגיות הכה
 שוב!"
 "פס-פס-פאאאם!" אמרה
 השוטר דבשני, שחשבה
 שהרגע דורש אקורדים
 דרמטיים.
 "אבל אני לא מבינה,"
 אמרה גברת אוליברה. "אין
 שום סימנים לפריצה. הדלת
 הראשית הייתה נעולה, וגם
 הדלת האחורית נעולה. איך
 הגנב נכנס? ואיך הוא יצא אחר
 כך, עם כל העוגיות שלי?"
 "ובכן, השוטר דבשני?"

שאל המפקד בן־חסון. השוטרת דבשני
היתה חדשה בצוות, והוא היה המנחה שלה
לכשורי בלשות. "איך לדעתך הגנב נכנס?"
השוטרת דבשני התרכזה. "אם לא דרך
הדלתות, היא אמרה, "הוא פנראה נכנס
איכשהו מלמעלה. זהו פורץ עם רגלי
חתול!"

"חתול?" שאלה גברת אוליבריה.
"לא התכוונתי לחתול של ממש,"
הבהירה השוטרת דבשני. "רגלי חתול! זהו

בטוי לְאָדָם שְׂרָגְלִיו קְלוֹת כְּמוֹ שֶׁל חֲתוּל,
 וְהוּא יְכוּל בְּקְלוֹת לְטַפֵּס עַל מְרֻזִים וְעַל
 גִּגוֹת. אֲנִי מִתְעַרְבֶת שֶׁהַפּוֹרֵץ שְׁלָכְם נִכְנָס
 בְּשִׂטָּה כְּזוֹאת, מִהַקּוֹמָה הָעֲלִיוֹנָה.
 הֵם רְצוּ לְמַעְלָה אֶל הַמִּשְׁרָד שֶׁל גְּבֵרֶת
 אוֹלִיבְרָה שֶׁבְּקוֹמָה הָעֲלִיוֹנָה. אוֹר הַיָּרֵחַ
 הָאִיר עֲלֵיהֶם דְּרָךְ חוֹר גָּדוֹל בְּתַקְרָה. זֶה
 הָיָה חוֹר מְשֻׁנָּה בְּיוֹתֵר, בְּעֶרְךָ בְּגִדְל וּבְצוּרָה
 שֶׁל פּוֹנֵי עֲגֻלָּה מְאוּדָה. אוֹר הַיָּרֵחַ הָאִיר עַל
 שְׁפַע סִמְנִים קִטְנִים מְעַגְלִים שְׁמִיּוּשָׁהוּ אוֹ
 מְשָׁהוּ הַשְּׂאִירוֹ עַל הַשְּׂטִיחַ.
 "עֲקֹבוֹת פְּרֹסָה!" אָמְרָה גְּבֵרֶת אוֹלִיבְרָה.
 "אֲנִי לֹא חוֹשֵׁב שְׁצָרִיךְ לְחַפֵּשׂ רְגְלִי
 חֲתוּל," אָמַר הַמַּפְקֵד בֶּן־חֶסֶד. "אֲנִי חוֹשֵׁב
 שְׁצָרִיךְ לְחַפֵּשׂ פֹּה רְגְלִי פּוֹנֵי!"
 "פִּם־פִּם־פִּאֲאֵאֵם!"
 "בְּבִקְשָׁה תַּפְסִיקִי עִם זֶה, הַשּׁוֹטְרֶת
 דְּבִשְׁנִי."

